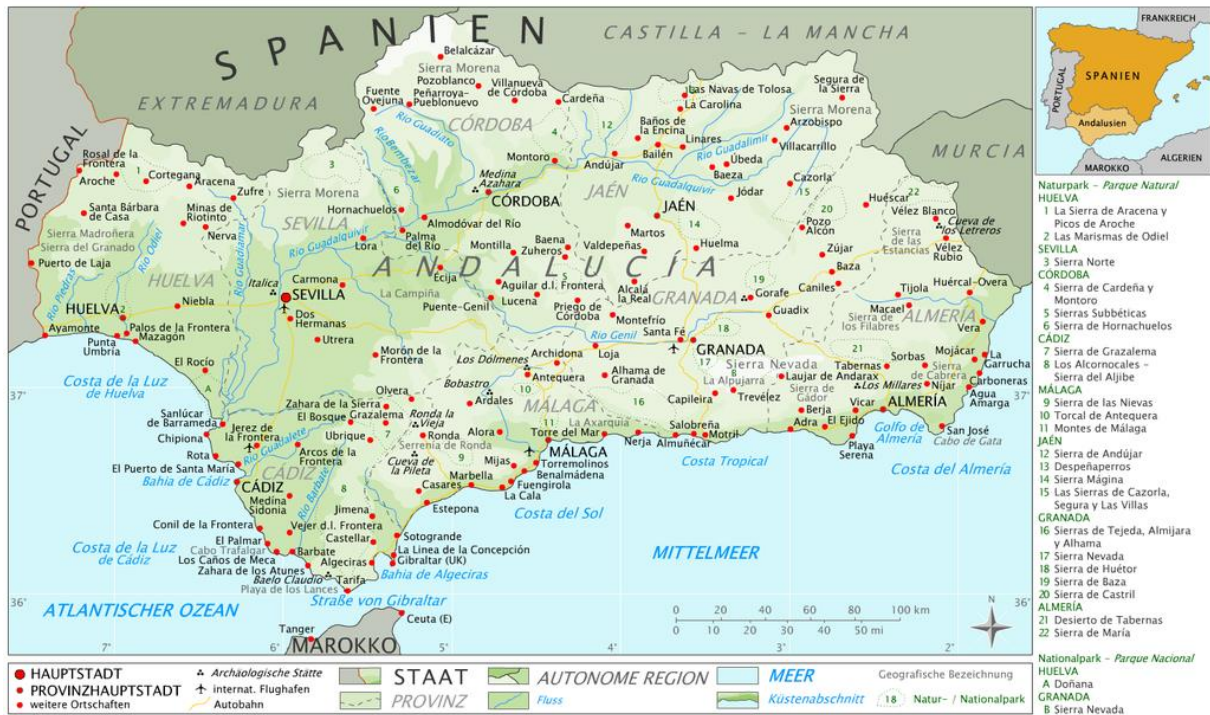

Zápisky ze Španělska

Odborná stáž žáků „Cesta za vzděláním“

21. 3. 2014

Mgr. Marcela Malíková, Mgr. Eva Čížková, 10 žáků oboru ZA
(ESOZ Chomutov, pracoviště zdravotnické školy)

DEN PRVNÍ – Cestování (21.3.)

Za ranního rozbřesku jsme opustili školní dvůr zdrávky a vyrazili mikrobusem na pražské letiště Václava Havla. Autobusem zavoněli řízky od maminek a dobrá nálada. Pan řidič byl trošku nešťastný, když zjistil, že někteří z nás snídají sušenky ve vyluxovaném autobuse. Nicméně nás dovezl až před Terminál 2 pražského letiště a s úsměvem na tváři nám popřál šťastnou cestu. A byla. Šťastná a veselá.

Prošli jsme důkladnou letištní kontrolou, prošli si obchůdky a pak už netrpělivě čekali na naše letadlo na bráně D4. Let proběhl hladce i přes lehké turbulence. Jana a Milan podpořili Míšu, která měla obavy ze svého prvního letu. Po téměř třech hodinách jsme přistáli na letišti v Madridu. Orientační smysl naší skupiny se ukázal jako velmi dobrý. Během deseti minut jsme našli naši další odletovou bránu, protože naše cesta byla v polovině. Madridské letiště je moderní a velké, čekání jsme si zkrátili nákupy a posezením v Mc Donald 's.

K letadlu do Granady nás dovezl letištní autobus. Letadlo bylo, ve srovnání s tím prvním, malé. Paní učitelky si pochvalovaly, že v řadě 17 mají hodně prostoru na nohy, ale jen do té doby než přišla letuška a začala zjišťovat, zda obě hovoří španělsky či anglicky. Paní učitelku Čížkovou nakonec přesadila do řady 16 k Martinovi a paní učitelka Malíková, která bohužel hovoří anglicky a částečně se domluví ve španělštině, dostala za úkol nouzový východ. Byla poučena, že v případě katastrofy otevře dveře podle manuálu, vyleze na křídlo letadla a slaní dolů. Umíte si jí představit?

Na letiště v Granadě jsme dosedli po padesáti minutách letu. Jedinou pohromou bylo to, že některé kufry byly cestou poničeny. Hodinu nás zdrželo vyřízení reklamačních formalit. Zaměstnanci letecké společnosti nejprve pochopili, že kufry vůbec nemáme, až později jsme si vysvětlili, že je máme, ale rozbité.

Naši řidiči Carmen a Miguel, kteří pro nás přijeli na letiště, hovořili pouze španělsky, tak jsme si hned prošli křestem znalostí a pochopili, že nejlepší je body language ☺ a hudba, která otřásala auty. Miguel řídil auto, zpíval a tancoval zároveň. Španělé (alespoň ti, které jsme poznali) jsou temperamentní a zároveň klidní, nenechají se požírat stresem z časové tísně a užívají si života.

Z Granady jsme jeli do Martosu. Nepřejte si zažít tu cestu ☺. Upřímně, krajina nás uchvátila. Nádherné hory, spousty olivovníků, široké silnice. Úplně jiný svět. Ten španělský. A my jsme zde, šťastní a veselí.

DEN DRUHÝ – Málaga (22.3.)

Po snídani jsme vyrazili na výlet do Málaga. Cestou bylo opět hodně veselo, naši dva řidiči se neustále předjížděli a hecovali sebe i nás k novým výkonům – tanečním a pěveckým. Kilometry se zdolávaly rychle. Někteří byli více uchvázeni Miguelem, jiní krajinou.

Málaga byla založená Féničany v 7. století před Kristem a je hlavním městem provincie Málaga. Město má asi 600 000 obyvatel.

Prohlídku města jsme zahájili v přístavu, dále jsme prošli přes botanickou zahradu až do centra města. Zastavili jsme se u katedrály, jejíž stavba trvala více než dvě a půl století, a proto zde můžeme sledovat střídání několika uměleckých slohů. Místní obyvatelé jí nazývají LA MANQUITA neboli jednoruká. Katedrála má pouze jednu věž, druhá nebyla postavená, protože peníze na její stavbu byly poslány jako pomoc obětem zemětřesení v severní Americe.

Hlavní dominantou města je však pevnost Alcazaba, která se nachází na vyvýšenině nad městem. Navštívili jsme a nelitovali jsme. Nádherna nepopsatelná.

Závěr dne jsme strávili na pláži, odvážlivci se koupali v moři, jiní hledali mušle, někdo se plácnul do písku a nechal se sežehnout sluncem. Od smrti hladem nás zachránil Burger King ☺. Milča měla svůj první hamburger v životě.

DEN TŘETÍ – Tour de Martos (23.3.)

Třetí den má být klidnější, odpočinkový. Každý tedy zvolil program podle svého uvážení. Někdo vystoupal na kopec nad Martosem, cesta to byla náročná, ale stála za to. Město bylo jako na dlani. Janička, Mireček, Vládík a Milánek to dali, dívali se na nás z výšky. Paní učitelky zdolaly část kopce, prošly si kostely, křivolaké uličky Martosu i park. Zbytek naší výpravy prošel centrem a byl nákupů chtivý, jenže ve Španělsku se v neděli odpočívá. TENEMOS LA SIESTA EN DOMINGO. Tak odpočívali a facebookovali.

Večerní přesun z Martosu do Granady nás vytrhl z letargie. Miguel a Roberto nás nenechali usnout. Granada nás přivítala nasvícená, plná života a barev. Ohromilo nás mohutné pohoří Sierra Nevada. Opět musíme podotknout, že španělská scenérie je jedinečná.

V granadském středisku bylo živo. Kromě nás tu jsou další skupiny žáků a studentů. Celkem je nás tu asi 120. Bydlíme, kde se dá. V jídelně je rušno. Ale nám nic nevadí. Těšíme se na další den, protože začneme pracovat ve španělských nemocnicích a střediscích sociální péče o staré lidi.

DEN ČTVRTÝ – První pracovní (24.3.)

V průběhu dopoledne se rozcházíme v doprovodu Romany nebo Anety na naše pracoviště. Všechna centra mají svůj půvab. Lidé se na nás smějí, ve všem nám vycházejí vstříc, v ničem není problém. Poprvé si tedy procházíme Granadu pěšky, ale i autobusem. Máme své první zážitky, ale i nové zkušenosti. Všechny jsou pozitivní a veselé. Padá nám kámen ze srdce, někomu velký, co si budeme říkat, pracovat v cizí zemi, v cizím prostředí se základní znalostí španělštiny není vůbec jednoduchý úkol.

Paní učitelky jsou na nás pyšné, podporují nás a už se těší, až nás navštíví na jednotlivých pracovištích. Hned si domluvily supervizní návštěvy a průběžný monitoring naší praxe. Musíme si všechno zapisovat, fotit, sbírat letáčky a srovnávat naše zkušenosti z výuky OSN v chomutovské nemocnici.

Pracujeme na 5 různých místech, od zítřka po dvojicích (dnes byla jedna trojice na odpolední směně v nemocnici San Rafael).

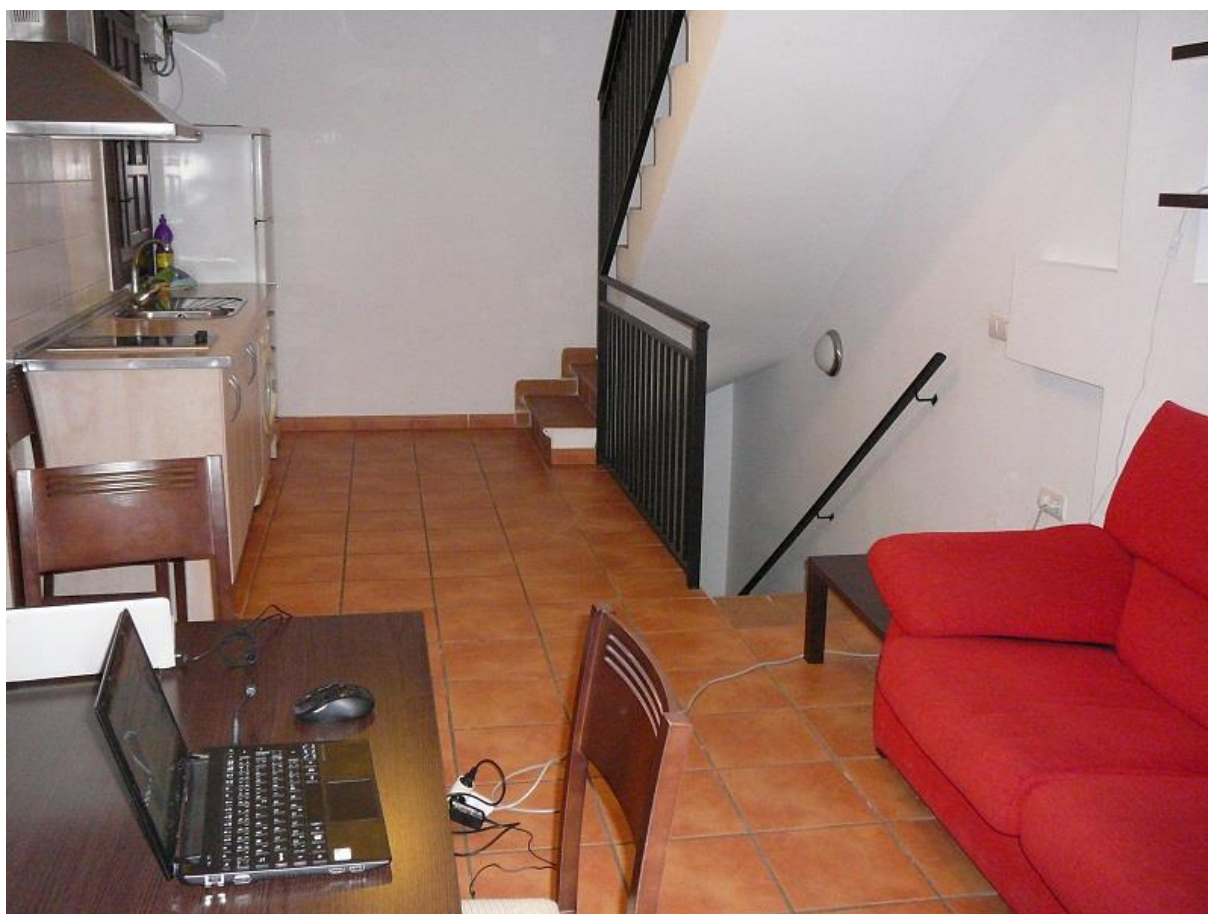
Obědváme po třetí hodině odpolední. V osobním volnu se věnujeme práci (paní učitelky neustále vyřizují pracovní korespondenci), vkládáme fotky na Facebook, navazujeme nová osobní přátelství a objevujeme krásy Granady. Samozřejmě také nakupujeme. Shrnutí: computing, shopping, having a rest.

Poznámka pod čarou – ubytování v Granadě

Desítku žáků byla ubytována v hlavní budově ve třech pokojích. Věřte, nevěřte – panuje harmonický klid mezi chlapci i děvčaty, a to všemi směry. Je to úžasná parta mladých lidí.

Dočasné maminky této party si musely na ubytování chvíli počkat. Pro paní učitelky byl připraven jeden pokoj ve vedlejší budově, ale ta druhá by musela být neznámo kde. Ani jedna z nich nechtěla na tuto variantu přistoupit, protože chtěly být s námi. První noc se nad paní učitelkou Malíkovou slitovala čtyři děvčata z Estonska a půjčila jí matraci a povlečení. Mohla nocovat v jejich obývacím pokoji. Následující den si naše profesorky (nuestras profesoras) domluvily schůzku s ředitelem señorem Hectorem, který jim nabízel několik nepříjemných variant (včetně toho, že chtěl odstěhovat báječná děvčata z Estonska, která je den před tím uvítala s otevřenou náručí), ... nakonec mu nezbylo nic jiného než jim pronajmout vlastní dům a na jejich přání se změnilo i chování personálu v jídelně včetně složení stravy.

DEN PÁTÝ – Pracujeme a odpočíváme (25.3.)

Po vydatné snídani jsme se rozešli a rozjeli na svá pracoviště. Naše učitelky doprovodily Báru a Anetku do nemocnice San Rafael, domluvily potřebné formality ohledně supervizní návštěvy a vyfotily, co se dalo. Nemocnice má tvar čtverce s prostornou zahradou uprostřed. Pacienti mají výhled na zeleň, a pokud je krásné počasí, tráví čas venku, jak říkají Španělé na „patiu“. Dále se paní učitelky rozhodly navštívit Martina a Milču ve stacionáři přímo pod Alhambrou. Obou žáků se ochotně ujala zdravotní sestra Angeles, vypsala jim slovní zásobu a nakreslila obrázky. Její pomoc a vlídnost je neocenitelná. Vyučující s pocitem pyšných matek opustily svá šikovná dítka a zavítaly do muzea, které sousedí se stacionářem. Do muzea San José de Díos byly vpuštěny zdarma a s průvodkyní, která hovořila anglicky, protože zaměstnanci byli překvapeni informací, že jejich žáci pracují ve stacionáři, který se jmenuje podle zakladatele hospicové péče v Granadě.

Nutno doplnit, že naši žáci pracují na plný plyn a jsou chváleni. Martin předvedl výborný výkon při převazech, Milena bez problémů aplikovala několik injekcí a podávala léky, oba doprovázejí pacienty na vyšetření, upravují lůžka, pomáhají s hygienickou péčí klientů i se stravováním. Měli možnost hovořit s kaplanem, který s klienty i poobědval. Aneta s Bárou byly seznámeny s prací na operačních sálech, doprovázely pacienty na různá vyšetření po celé nemocnici, odebíraly glykémii, ošetřovaly dekubity a aplikovaly léky perorálně i injekčně. Žáci hovoří s klienty i s jejich nejbližšími, kteří je mohou navštěvovat po celý den. Ze strany žáků zaznívá jednoznačný obdiv nad vřelostí vztahů mezi lidmi a nepřetržitou péčí o klienty i pacienty. Zdravotnický personál je neustále v „terénu“.

Po návratu z práce jsme se rychle převlékli a zase jsme seběhli dolů na hlavní třídu, kde už na nás čekali naši „taxi drivers“ a vzali nás na výlet. Po hodině cesty, která nám dala možnost vidět další nesmírně krásná panoramata (pohoří Sierra Nevada, mosty na vysokých pilířích, řeky, přehradu a vrtule větrné elektrárny), jsme byli v přímořském letovisku Salobreña. Od moře foukal vítr, vlny byly obrovské a naše radost také. Historické centrum Salobreñi nebylo nikde jinde než na kopci. Tak jsme si ho s chutí vyšlápali. Zákoutí úzkých křivolakých strmě stoupajících uliček nabízí tisíce různých pohledů. Výhled z vršku je nezapomenutelný. A koupání v moři také.

Objevujeme krásy Španělska na každém kroku, vzájemně si sdělujeme své dojmy a sdílíme fotky na Facebooku.

DEN ŠESTÝ – Eva je na roztrhání (26.3.)

Estonská děvčata naštěstí nezabrala na hozenou udičku od našich chlapců, a tak si mohla paní učitelka Čížková vyjít na rande s Mílou a paní učitelka Malíková s Vládou. Rozumějte, jednalo o ranní cestu do denního stacionáře pro seniory v ulici Ancha de Capuchinos. Procházka to byla příjemná a naše přivítání v centru upřímné a otevřené. Chlapci nás seznámili se zaměstnanci a klienty stacionáře. Dozvěděli jsme se, že klientům zde říkají „usuarios“, což by v překladu znamenalo „uživatelé“. Maximální kapacita centra je 14 seniorů, o které se stará 8 zaměstnanců. Senioři bydlí s rodinami, v centru je pro ně připraven denní program, který je ušitý na míru jejich potřebách, např. rehabilitační cvičení, muzikoterapie, arteterapie nebo trénink paměti. Klienti chodí denně na procházku do kostela, kde se věnují modlitbám. Zaměstnanci i uživatelé centra si naše žáky ihned oblíbili. Zaujalo je, že chlapci jsou velmi hezcí, vysocí a pracovití. Ale hned si povšimli, že jsou pro španělský naturel příliš „serio“, tedy vážní. Nutno podotknout, že paní učitelku Čížkovou si hned našel jeden uživatel. Její příznivec se jmenuje Miguel, je mu 91 let, živil se malováním a keramikou. Miluje fotbal, tak si s Milanem v rámci pohybového cvičení „začutali“. A všichni jsme byli šťastní.

A další cesty nás opět zavedly do centra San Juan de Díos. José Miguel nás ochotně pustil dovnitř. Netušily jsme, co nás ve čtvrtém poschodí čeká. Jiný svět, svět starých a umírajících lidí, který byl důstojný, poklidný a laskavý. O těžce nemocné ležící pacienty zde pečují velmi dobře, vlastně tak, jak se má. Moderní polohovací postele, matrace, které zabraňují proleženinám. Vše je podřízeno péči o pacienty. Sestřičky jsou energické a vlídné. Milena se učí, že s materiálem se nemusí šetřit.

O dvě patra níž sledujeme pacienty přes sklo při společné denní činnosti. Babičky a dědečkové sedí v kruhu a věnuje se jim sestřička s Martinem! To máme radost, že ho vidíme při práci a můžeme se ke skupince přidat. Hrajeme Bingo. Na přání paní učitelky Čížkové zpíváme a později i tancujeme. Seňora Eva má hned svého tanečníka Manolíta. Manolo si Evičku pochvaluje a s úsměvem dodává ES RÁPIDA (je rychlá). Loučíme se se slzami v očích a zároveň si slibujeme, že se ještě uvidíme.

Při společném obědě si sdělujeme zážitky z jednotlivých pracovišť a plánujeme, co podnikneme odpoledne. Žáky to táhne na španělské speciality, např. churros a samozřejmě za nákupy suvenýrů. Učitelky (samy – bez nápadníků) zdolávají další kopec přímo nad naším domem, bydlíme v arabské čtvrti Albaicín ze 13. století. Vyhlídka je nááádherná – zasněžené vrcholy pohoří Sierra Nevada, pevnost Alhambra, centrum Granady. Andaluská pohádka nejen na dobrou noc.

DEN SEDMÝ – Risk je zisk (27.3.)

Ze snů nás vytrhlo nepříjemné zvonění budíku, ale vstává se nám lehce nebo se o to alespoň snažíme ☺. Po snídani se dvojice pomalu vytrácí z jídelny, úklid zůstává na Milana s Vláďou – jako obvykle. Děkujeme, kluci.

Dnes nás čeká návštěva denního stacionáře Eugeria, kde pracují Jana s Mírou. Cesta do zařízení je poměrně dlouhá, na cestě strávíme 45 minut – zastávka je daleko z důvodu opravy silnice, cesta autobusem číslo 5 a pak ještě kus cesty pěšky. Denní centrum pro seniory s Alzheimerovou chorobou a jinými demencemi je celé prosklené. Vidíme klienty sedící ve velké obývací místnosti a oni vidí nás, jak přicházíme. Jedna babička poznává Míru a mává nám přes sklo. Vidíme, jak se rozzářila a ukazuje nám, abychom šli dovnitř. Musíme počkat, až nám sestřička – recepční otevře zamčené dveře. Ona babička se okamžitě rozpovídá a chce být u paní učitelky Čížkové, která se jí moc líbí (ES AMABLE Y MUY SIMPÁTICA). Babička nám vypráví páté před deváté, ale je jedinou veselou osobou ve velkém pokoji. Žáci, převlečení do uniforem, které zaměstnancům všech center padly do oka, začínají klientům měřit tlak. Míra klidným hlasem pozdraví, zeptá se klienta, jak se má a jak se jmenuje. Konverzace probíhá ve španělštině. Jana hledá klienta v seznamu osob a zaznamenává naměřené hodnoty. Pokud je zapotřebí, pacienta správně polohují. Ve středisku je stále klid, nejhluchnější je naše babička, která se rozhodla, že svou novou kamarádku z Čech provede celým zařízením. Ostatní klienti začínají pomalu reagovat na naši přítomnost, do hodiny se zpívá a tancuje.

Ve středisku pečují o klienty od 8 do 18 hodin, podává se snídane, oběd a svačina. Personál s klienty rozjímá, hraje hry, cvičí, maluje, chodí na procházky, apod. Je to školka pro hodné babičky a dědečky.

Není nebe bez mráček, ... před obědem se dozvídáme nepříjemnou věc. Romana, kterou jsme hned po příjezdu požádaly o zajištění rezervace na návštěvu zdejší dominanty (Alhambry) nám sdělila, že je celý duben plný. Můžeme navštívit zahrady, strážní věž a některé paláce, ale srdce celého objektu – palác dynastie Nasridovců, který je označován jako nejcennější část a vrcholné dílo maurského stavitelství, nikoliv. Těžce se nám dýchá, ale snažíme se zachovat klid. Zjišťujeme další možnosti na internetu. Každý den je uvolňováno určité množství vstupenek přímo u pokladen, ale je nám doporučeno, abychom tam stály už v 7 hodin ráno, případně můžeme zkusit zajít do místního obchodu se suvenýry Alhambry, kde můžeme koupit vstupenky na terminálu, ale maximálně 10 lístků najednou a musíme zaplatit kreditní kartou.

Oběd – fazole neurčité barvy a chuti – už nám vůbec nechutná a odpolední vycházku přes centrum města do židovské čtvrti si příliš neužíváme. Žáci nám ale zlepšují náladu svými historkami z pracovišť i ze života. Naším cílem jsou ulice, kde můžeme vidět graffiti místního

umělce, který kombinuje graffiti kresbu s psaným slovem. Jeho pseudonym je „EL NIÑO DE LAS PINTURAS“.

Cestou zpět náhodou procházíme kolem obchodu Alhambry a říkáme si pohledem, že jdeme na věc. Na informacích zjišťujeme, že do terminálu můžeme zadat termín a čas prohlídky, ale že je to velmi RISKY, protože nemusíme dostat počet lístků, který potřebujeme. Můžeme vyjít i k bráně v den, kdy bychom chtěli jít na prohlídku, ale opět je to RISKY, protože vstupenky být nemusí. Naše rozhodnutí je rychlé. Každá koupíme 6 vstupenek a doufáme, že nám vyjde stejný den (v čas ani nedoufáme). To jste měli ten řev, když nám ta mašina vyhodila dvakrát šest lístků na středu 2. 4. odpoledne a do paláce Nasridovců půjdeme ve stejný čas – v 19 hodin. Už teď se těšíme na západ slunce, který je zde snad nejkrásnější na světě.

Naše děti byly také úspěšné, nakoupily nádherné prstýnky, trička, kalhoty a další suvenýry, které jim budou ještě dlouho připomínat vůni, chuť a pohodu stáže ve Španělsku.

Závěr dne byl velmi milý. Postupně se u nás – v našem obývacím pokoji s červenou sedačkou – sešla téměř celá naše skupinka a povídali jsme si a povídali jsme si a pak se pomalu rozešli do postýlek.

DEN OSMÝ – Pátek je i není svátek (28.3.)

Ráno se budíme s dobrým pocitem, o vstupenkách na Alhambru se nám nezdálo, leží na stole i s mapkou. Diskutujeme program pátečního dne, který je sváteční. Myslíme na své kolegy a přejeme jim na dálku příjemně strávený Den učitelů a děkujeme za odvedený kus práce. Paní ředitelce gratulujeme hned trojnásobně – hodně zdraví, štěstí, lásky a pracovních úspěchů.

U snídaně spočítáme naše ovečky, jsou stále zlaté a veselé. Všichni se těší na praxi, klienty už si pamatují jmény a znají i jejich rodinné zázemí a anamnézy. Shodují se, že začínají více rozumět španělštině a někteří už se neptají anglicky, ale španělsky. Většina z nich tu chce zůstat napořád, vyhrožují, že je příští pátek budeme muset odvléci násilím. Tak nevíme, zdali někdo přiletí zpět. My tu máme náš domeček pronajatý až do konce dubna ...

Návštěva Alcazaru, centra pro seniory, byla sváteční. Míša s Janou si od prvního dne práci ve středisku moc pochvalovaly a my jsme jim dnes daly za pravdu. VERDAD. V centru mají 24 klientů, kteří trpí převážně Alzheimerovou chorobou, jsou po mozkové mrtvici nebo trpí jinými degenerativními poruchami mozku. Pečuje o ně 10 zaměstnanců, kteří mají rozdělené úlohy, ale vzájemně se mohou zastupovat a velmi dobře spolu vychází. Ta pohoda mezi lidmi nám připomněla naší zdrávku. Všichni zaměstnanci se nám věnovali i přes nelehkou práci se starými lidmi a snažili se odpovědět na naše všetečné otázky. Péče je hrazena z veřejných prostředků, ale část doplácí i klienti samotní nebo jejich rodiny. V zařízení pracují sami mladí lidé, kteří své práci rozumí a vykonávají ji velmi dobře a svědomitě. Navíc si děvčata nemohou stěžovat, muži jsou zde opravdu pohlední.

Míša a Jana (Mikaila y Juana) vypadaly jako by ve stacionáři praktikovaly již několik měsíců. Všichni je znali a ony znají všechny a všechno. Personál je chválil za pracovitost, otevřený vztah ke klientům a schopnost dorozumět se i přes jazykovou bariéru. Většina Španělů (alespoň zde na jihu) umí anglicky tolik jako my španělsky. ☺

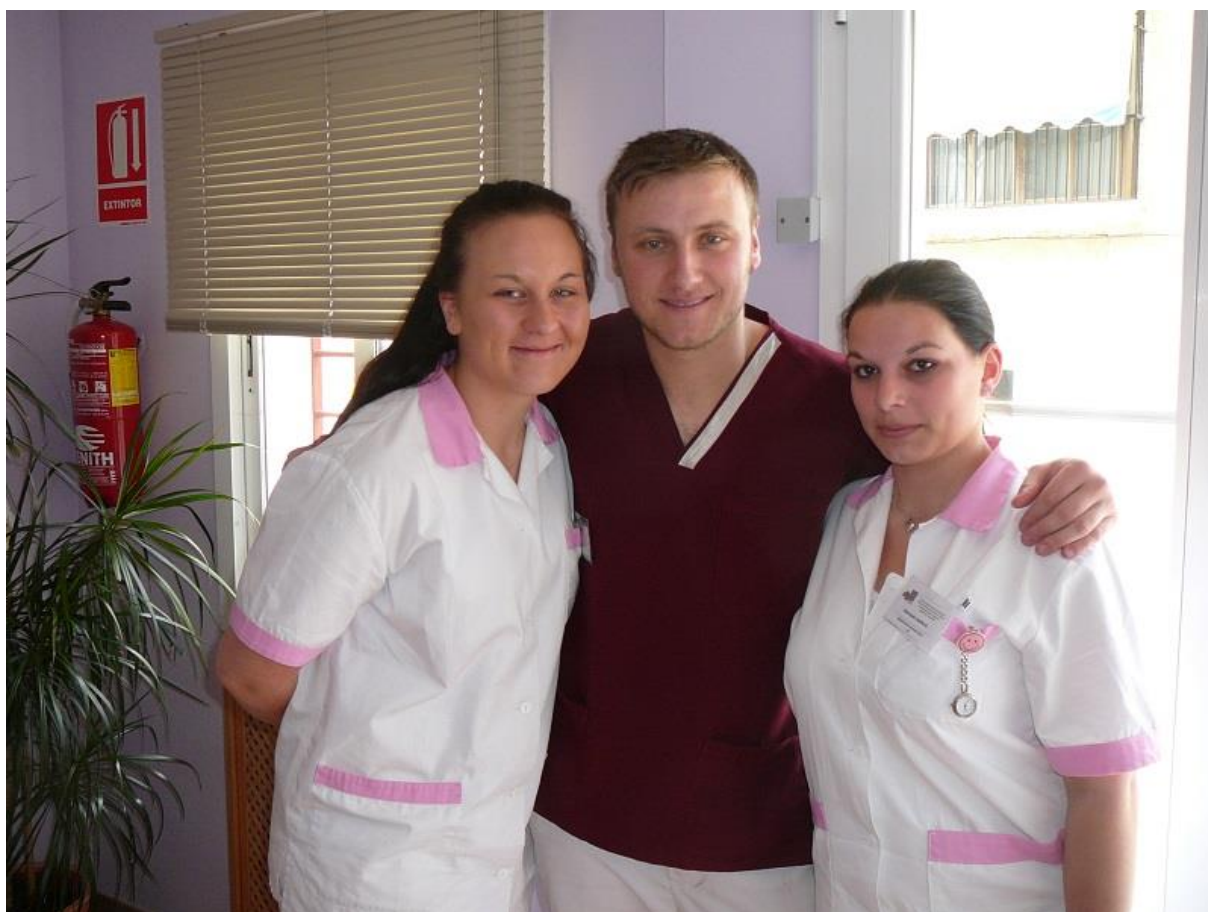
Paní učitelky se v zařízení opět cítily velmi dobře a byly rády, že se mohly zapojit do práce s klienty denního stacionáře. Opět se jim vrylo do srdce i do paměti několik lidí.

V rámci plánování kulturního programu jsme po odchodu z EL CENTRO DE MAYORES přešly do PARQUE DE LAS CIENCIAS (pro více informací navštivte www.parqueciencias.com). U vchodu se nás ujala příjemná slečna a s pomocí její kolegyně jsme si zarezervovaly návštěvu tohoto IQ parku na příští týden. Náladu jsme měly sváteční, protože navštívíme několik pavilónů s interaktivními výstavami, např. o lidském těle nebo o správně výživě. V parku je i vyhlídková věž, uvidíme Granadu (!) a poprvé nebudeme šlapat kopce ani schody – je tam rychlovýtah. A díky rezervaci máme vstupné pro školy, tak i výrazně ušetříme. Paráda na druhou.

Po návratu domů jsme si před obědem přečetly emaily a spadla nám brada, sváteční nálada byla ta tam. Od pondělí 7. dubna nás bude zužovat ČŠI. Je to špatně rozehraná šachová partie.

Oběd, přestože byl dobrý, tak nám moc nechutnal. Pak nás (zase) zachránily naše děti skvělou náladou a svými příhodami z průzkumu Granady. Mají to tu zmáknuté. Chcete vědět, kde prodávají vynikající Sangrii nebo kam na levné Flamenco představení? Dají vám tip ☺.

V půl páté jsme zavřely dveře před lákadly Granady, usedly k našemu pracovnímu stolu, nažhavily kompjúrty a začaly vymýšlet další tah v té nešťastné šachové hře. Vláďa, náš hodný syn, nás před půl osmou vyzvedl na večeri, která byla výborná. A sváteční. Víte proč? Anetka s Barčou, které mají odpolední směnu v nemocnici, přišly o něco dříve a večerely s námi. Naše parta byla zase pohromadě, a co víc si můžeme přát. Snad jen ŠACH MAT pro ČŠI.

DEN DEVÁTÝ – Ten nad námi nás má rád (29.3.)

Je sobota a my vstáváme o hodinu dříve než v dny pracovní, chystáme se na celodenní výlet. Ráno je ospalé, pro žáky „zaspalé“. V sedm hodin nás přivítá pouze Míra, ostatní ještě spí. Po ranním kalupu (všichni se smějí, že je to stejné jako když se chystají do školy) nasedáme do aut a vyrážíme do Sevilly. Cesta trvá tři hodiny, Julio se diví, když mu sdělujeme (s nadsázkou), že by přejel skoro celou Českou republiku. Ráno je chladné a zamračené, cestou začíná pršet, my dospíváme předchozí noc a modlíme se, ať je ve vzdálené Seville lepší počasí.

Naše modlitby a zpěv byly vyslyšeny, Sevilla, hlavní město Andalusie, je zalitá sluncem. Netušíme, že nás čeká pětihodinová rychloturistika po vybraných památkách bez oddychu, kávy i možnosti projít obchody. Naše průvodkyně, Klaudia, je ve městě podruhé, s mapkou v ruce vypadá trochu nedůvěryhodně, ale svůj úkol zvládá s úsměvem. Nevíme, kolik kilometrů jsme ušli, ale víme, že jsme nestihli nasát atmosféru tohoto města a byli jsme jen fotící turisté.

„Procházku“ jsme zahájili na Plaza de España, náměstí, které bylo postaveno na začátku 20. století. Stavitelé použili kachlovou výzdobu v návaznosti na maurskou architekturu a národní barvy Andalucie. Přes vodní příkop, kde se můžete projet na lodičkách, vedou mosty s keramickým zábradlím. V dolní části hlavní budovy jsou vyobrazeny historické scény jednotlivých španělských provincií.

Dále jsme prošli kolem budovy tabákové továrny, dnes zde sídlí místní univerzita. Naší první a snad i poslední 😊 delší zastávkou byla návštěva Katedrály a Giraldy. Katedrála (El Catedral de Sevilla) byla postavena na místě Velké mešity. Výstavba začala v roce 1402 v gotickém slohu podle vzoru francouzských katedrál. Tato katedrála je třetí největší na světě, je 130 metrů dlouhá a 76 metrů široká. Pět chrámových lodí se tyčí do výšky 36 metrů. Z katedrály se dostanete do věže (minaretu), která je jmenuje Giralda (La Giralda) a spolu s pomerančovníkovým dvorem jsou jedinými pozůstatky Velké mešity. Věž je téměř 100 metrů vysoká a do výšky 70 metrů (34 zatáček) lze vystoupit. Vzhledem k tomu, že na stoupání jsme již zvyklí, byla to pro nás hračka.

Prošli jsme přes centrum města s obchůdky, záviděli jsme pohodu lidem na zahrádkách kaváren a uháněli na nábreží řeky Guadalquivir, viděli jsme býčí arénu a zastavili se u symbolu města, Zlaté věže (Torre del Oro) ze 13. století, která sloužila jako vojenská strážní věž. Pak už rychle přes nádherně upravený park (Parque de Maria Luisa) na Plaza de España. Zůstala i půlhodina na lodičky, kávu nebo odpočinek v parku.

Cestou zpět jsme střídavě spali (studenti fotí spící učitelky – není to v rozporu se školním řádem?), zpívali, tancovali a konverzovali ve španělštině. V Granadě bylo po dešti. Po nás také. Pro dnešek ADIÓS y BUENAS NOCHES.

DEN DESÁTÝ – Nezapomenutelný výlet do Córdoba (30.3.)

Změna zimního času na letní způsobila malé nedorozumění, řidiči byli připraveni k odjezdu na osmou hodinu, zatímco my jsme si chystali snídani a opozdilci neochotně vylézali z teplých pelíšků. A tak se odjíždělo v devět. Vláďovi jsme popřáli krásný narozeninový den a všechno nejlepší. FELIZ CUMPLEAÑOS.

Cesta do Córdoba se protáhla, místo dvou hodin jsme byli na cestě hodiny tři. Ale nikdo nelitoval. Zdejší přírodní scenérie se neomrzí a nutno podotknout, že silnice mezi městy jsou skutečnými dálnicemi se dvěma až třemi jízdními pruhy a provoz je rychlý a plynulý. Jízdu autem je možné si skutečně užívat a odpočívat zároveň. Bude nám to scházet, to víme už teď.

Córdoba je hlavním městem stejnojmenné provincie, rozkládá se na obou březích řeky Guadalquivir a žije zde asi 300 tisíc obyvatel. Je to malebné starobylé město, klidnější než Sevilla a můžeme ho jednoznačně doporučit k návštěvě, pokud budete mít cestu kolem.

Klaudia nás vzala do historické části města, prohlídku jsme začali u oblouku, který je součástí mostu přes řeku. Původně na tomto místě stávala římská brána a později maurská. Dnes je zde muzeum a za pouhé €1 můžete vyjít nahoru a rozhlédnout se kolem. Výjimečně jsme se rozhodli jít dál. Jinak víte, výšlapy na vyhlídky milujeme. Pokud projdete bránou, dostanete se na Plaza del Triunfo, kde stojí sloup Triunfo, postavený na počest svatého Rafaela v rokokovém stylu.

Navštívili jsme córdobskou židovskou čtvrť, která patří k největším ve Španělsku. Jsou zde úzké, křivolaké uličky s bílými domy, které jsou plné květin. Vstoupili jsme do synagogy ze 14. století, která je jedinou zachovanou v celé Andalucii.

Následoval rozchod s možností užívat si příjemné atmosféry Córdoba, ať už prohlížením a nákupem suvenýrů, posezením v kavárně nebo pomalou procházkou městem se zmrzlinou v ruce. Počasí bylo nádherné, teploměr ukazoval 22 stupňů ve stínu, na nebi byly opět mraky, které vypadají jako namalované, skuteční bílí beránci.

Odpoledne jsme šli do mešity (Mezquita), která je hlavním cílem všech turistů, kteří zavítají do Córdoba. Prohlídka začala ve tři hodiny a fronta byla opravdu dlouhá. Velká mešita byla postavená v roce 788. Minaret Velké mešity je součástí věže, která byla postavená v 16. století. Pomerančovníkový dvůr byl založen v 10. století (rostou zde palmy, pomerančovníky, cypřiše a olivovníky). Uprostřed stojí kašna, která původně sloužila k rituálnímu omývání muslimských věřících před modlitbou. Vnitřní prostory mešity tvoří sloupy z mramoru, jaspisu a porfyru, kterých je téměř tisíc. Córdobská mešita je třetí největší na světě. Mešita

byla přeměněna na kostel králem Ferdinandem III. v první polovině 13. století, kdy bylo město dobyto Španěly.

Zpáteční cesta do Granady byla plná emocí, náš čas zde se neúprosně krátí, zaplavují nás pocity štěstí a smutku zároveň. Řidiči, jejich písničky, naši abuelos (dědečkové a babičky) a zdejší krajina nám přirostli k srdci velmi rychle a těsně. NEZAPOMENUTELNĚ. Andalucie zůstane v našich srdcích.

DEN JEDENÁCTÝ – Náhodou (31.3.)

Jen náhodou dnes nedorazila objednaná zásoba potravin do kuchyně, tak jsme byli požádáni, abychom omluvili nedostatek toastového chleba a šetřili s mlékem. Na řadu přišly bagety, ananasový džus a nakonec se našlo i mléko.

Náhodou jsme se domluvili, že dnes budeme všichni držet basu a pracovat, žáci na pracovištích po Granadě, učitelky ve své španělské pobočce v ulici Pernaleros Bajo, číslo popisné 3.

Na obědě jsme se sešly s Anetkou a Barčou a náhodou jsme se setkaly i s našimi řidiči, kteří přivezli nové zásoby a poprvé jsme si užívaly klid u jídla. Děvčata chodí na oběd v čase, kdy je jídelnička zcela prázdná.

Část odpoledne jsme strávily s děvčaty v nemocnici San Rafael, kde mívají odpolední směnu od tří do osmi. Pan Jacinto Escobar se nám věnoval ve své kanceláři, děvčata velmi chválil, že jsou milá a šikovná, posteskl si jen nad jazykovou bariérou. Sám se omlouval, že nehovoří anglicky. Odpolední směna je zahájena půlhodinovou poradou vedoucích jednotlivých oddělení. Na sesterňě oddělení pro nemocné ležící pacienty, mohli bychom přirovnat k české LDN, byly tři sestřičky, které připravovaly léky podle rozpisu a další dva ošetřovatelé se pohybovali na pokojích. Každý pacient má vlastní, komfortně vybavený pokoj s koupelnou. Pokoje mají velká okna a dveře, které vedou na dvůr. Když to umožňuje pacientův stav, může se projít venku nebo tam může relaxovat na vozíku, v křesle, případně i na posteli. Rodinní příslušníci, podle slov děvčat, tráví celé odpoledne i večer se svými blízkými nemocnými. Pomáhají s péčí, předčítají noviny nebo knihy. Na chodbě je klid, v celé nemocnici je klid, harmonie, svěží vůně a úcta. Děvčata nás seznamují s moderními pomůckami, které během své praxe v chomutovské nemocnici neviděla.

Přemýšlíme, co budeme dělat dál a nakonec se rozhodneme, že zkusíme tip od prodavače z obchůdku v naší ulici. Přes nám již dobře známé náměstí Plaza Nueva procházíme podél říčky do čtvrti Albaicín, ale z druhé strany než bydlíme my. Tato část leží přímo pod Alhambrou a Generalife. Další část procházky je do kopce, což nám nevadí. Výjimečně jsme se rozhodly použít místní mikrobuse veřejné dopravy. V úzkých uličkách se totiž jezdí přesně na zrcátka, mnohde parkují i auta, často je to i o náhodě, že autobus projede bez škrábance na laku.

Vyjíždíme na kopec Sacromonte, kde žili granadští cikáni, kteří bydleli v jeskyních. Dříve sem turisté přicházeli, aby se potěšili pohledem na sličné cikánky tancující flamenco. V průběhu posledních desetiletí se většina cikánů přestěhovala do domů po celé Granadě. Nám se podařilo jen náhodou zavítat do hospůdky, která je v jeskyni. Barman, který s námi seděl venku na sluníčku a těšil se pohledem na Alhambru a zvláštní mraky na obloze, nám sdělil mnoho zajímavých věcí. My vám prozradíme jen to, že v jeskyních je vlhko a stálá teplota 20

stupňů po celý rok. V létě bývá Granada velmi horká, teploty na slunci šplhají až k padesátce. Zato v zimě bývá kolem 8 až 10 stupňů a všem je zima. ☺

Bylo krásné, když kolem nás znovu projel autobus číslo 35 a řidič nám zamával jako bychom byli staří známí a ještě dojemnější bylo setkání se starším pánem, který přišel na kus řeči za svým kamarádem barmanem. Tento muž byl Ital a hovořil anglicky i německy. Báječná náhoda. Při odchodu jsme si ještě chtěly vyfotit vedlejší jeskyni s nápisem „Chorro Jumo Rey Gitano“ a světoběžník vyskočil, ať chvíli počkáme. Vytáhl z kapsy klíče a otevřel nám zařízenou cikánskou jeskyni, ve které bydlívala babička, která vloni zemřela.

Cestou dolů jsme zahlédly autobus číslo 31, který jezdí do naší čtvrti, jenže jsme nevěděly, kde je zastávka. Náhodou to nevadilo. Paní učitelka Čížková stopla autobus v kopci, řidič nás nechal naskočit a jelo se dál.

Letecká společnost Iberia vyřídila naši reklamaci dvou kufrů a náhodou – kluci dostali perfektní kufry, které jsou větší než jejich původní, lehké a kvalitní.

Většina žáků strávila volné odpoledne ve městě, mají zmáknuté všechny obchody s oblečením, se suvenýry a vědí, kde se můžeme dobře a levně najíst či napít. Náhodou, jsou to naši šikulové.

A nějaká špatná náhoda zapříčinila, že nám kolem jedenácté vypadl internet, nemůžeme pracovat ani vám poslat další díl zápisků. Tak si aspoň zpíváme: „Život je jen náhoda, jednou jsi dole, jednou nahoře, život plyne jak voda, a tak neztrácej naději, ...“

POST SCRIPTUM – WE LOVE YOU

PS 1: V noci jsme se vplížily do bytu našich estonských kamarádek (náhodou máme stále klíč od jejich domu!), které v sobotu opustily Granadu a „ukradly“ jsme potmě jejich WIFI router, který nás s nimi stále spojoval. U nás však WIFI ne a ne naskočit, ač jsme byly připojené, stále tam bylo nějaké omezení. V duchu i nahlas jsme volaly Pavla Kosinu, ať nám poradí a zřejmě poradil - poslední spásná myšlenka byla ta, že v domě po úklidu vypnuli pojistky do příjezdu nových nájemníků. Ráno jsme se vrátily do domku nad námi, nahodily pojistky, vrátili router na své místo a náhodou jsme zase v síti ☺. HURÁ!!!

PS 2: Víte, že má Estonsko pouze 1.4 miliónu obyvatel? A my známe 4 z nich!

DEN DVANÁCTÝ – Bavíme se (1.4.)

U snídaně paní učitelka Čížková s kamennou tváří sdělila, že budeme odlétat ve čtvrtek odpoledne. Žáci zesinali, nevěřičně koukali jeden na druhého. Byl to apríl!

Odpoledne nás Míša nachytala, když nám oznámila, že její sestře odborná porota nedovolila soutěžit v okresním kole SOČ. Byl to apríl! Veronika obsadila 1. místo a Míša tudíž postupuje do krajského kola. Gratulujeme a držíme palce.

Nejsilnější dojem v nás dnes zanechala návštěva IQ parku – el Parque de las Ciencias. Park má několik vnitřních pavilónů, vnější část, planetárium, observatoř, zahrady. Všechny výstavy v jednotlivých částech jsou interaktivní. Líbila se část věnovaná lidskému tělu, prevenci a bezpečnosti, biosféře, myšlení, zdravé výživě nebo vodní energii. Relaxovali jsme v pavilónu tropických motýlů nebo v zahradě s labirintem. Z observatoře byla nádherná vyhlídka na město. Věž je vysoká 37 metrů, schodiště, které jsme viděli, bylo únikové, nahoru a dolů nás vezl prosklený výtah. Někomu se až tajil dech. Na otázku, co se nejvíce líbilo, nedokázal nikdo odpovědět. PROSTĚ VŠECHNO. Pilí okomentovala, že to byl její nejkrásnější výlet v životě. A je pravda, že celé odpoledne jen zářila. Všichni jsme se vyřádili bez ohledu na věk.

Pobavila nás slečna u pokladny, když zjišťovala, která jsme skupina. Paní učitelka Malíková sdělila, že ESOZ Chomutov, ale nebylo to správně. Chomutov se ve španělštině čte „Čomutov“. Zdravíme vás z Granady do Čomutova a věříme, že vám dnes řeknou více fotografie než slova.

DEN TŘINÁCTÝ – Okouzlující Alhambra

(2.4.)

Ráno jsme se sešli v jídelně a začalo poprchávat. V průběhu celého dopoledne pršelo. Místní lidé byli rádi, že konečně prší! Půda již potřebovala vláhu a vzduch se také nádherně pročistil. Po obědě přestalo pršet. Počasí vědělo, že se chystáme na náš top výlet, návštěvu Alhambry (vyslovujte, prosím, Alambra, protože ve španělštině se H nečte a místní obyvatelé mrzí, když turisté neumí správně pojmenovat jejich chloubu).

Alhambra se nachází na kopci, který se jmenuje Sabica, je to středověký komplex paláců a pevností maurských panovníků Granady. Jedná se o jediný dochovaný maurský palác na světě. Pokud bychom přeložili název z arabštiny, pak se dozvíme, že Albambra znamená „červená“. Stavba byla započata v roce 1238 Muhammadem I. Al- Ahmarem.

Umístění v krajině je výjimečné, náhorní planina umožňuje široký rozhled na město. Alhambra zaujímá prostor kopcovité terasy, která zabírá 142 000 metrů čtverečních a je obehnaná zdí se 13 věžemi. Maurští básníci ji přirovnávají k „perle vsazené do smaragdu“.

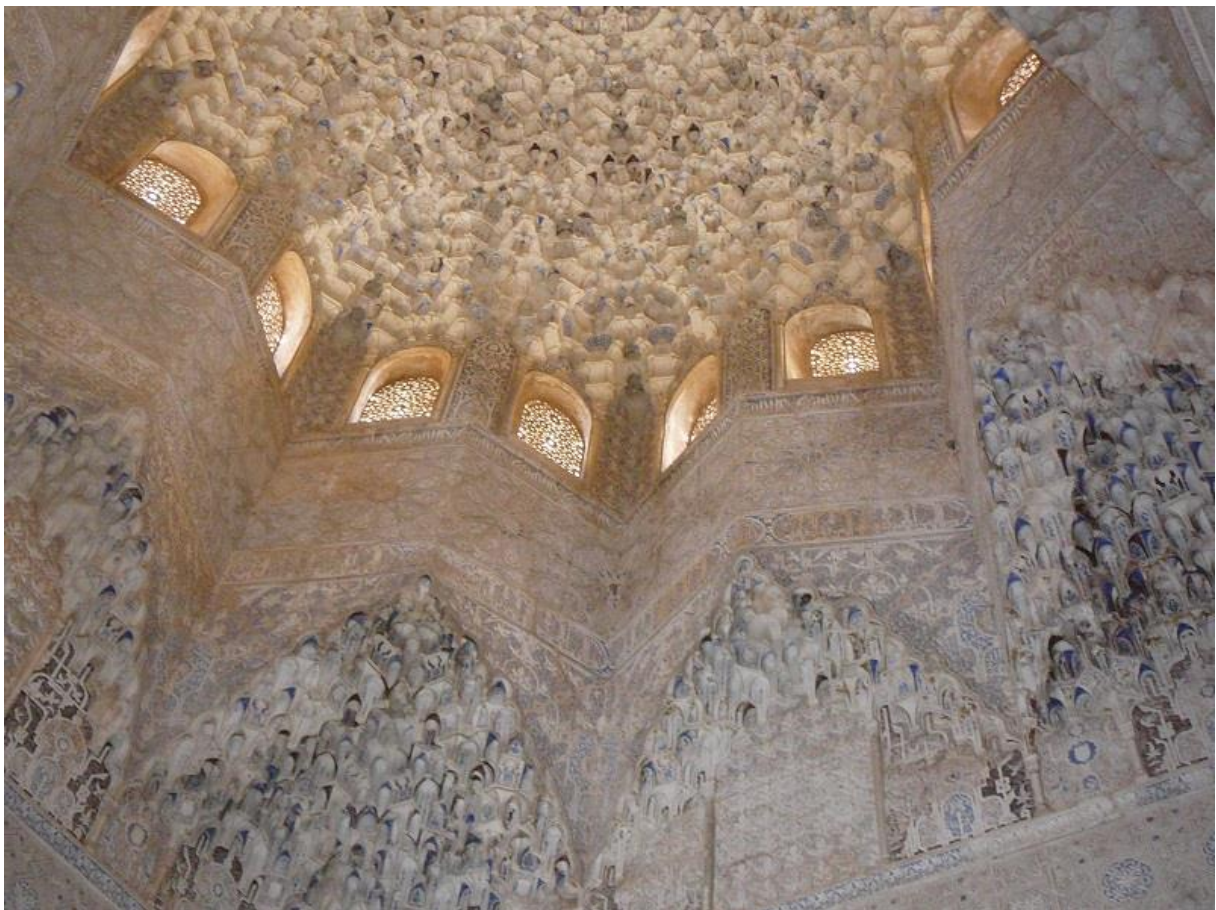
Maurská část připomíná mnoho středověkých křesťanských pevností svým rozdělením na tři základní části: hrad, palác a obytné přístavky pro poddané. Vnější vzhled Alhambry je prostý a strohý, zato interiér (paláce i zahrady) je nádherný. Jedná se o působivou ukázkou architektury s využitím prostoru, světla a ozdob. Na stavbu i dekorace byly použity obyčejné materiály (sádra, dřevo, dlaždice), ale dokonale zpracované. Pro maurské stavitele měla velký význam i voda, různá jezírka a vodní altánky nesloužily pro ozdobu, ale v kombinaci se stavebními prvky jako účinná klimatizace.

Za nejceněnější část jsou označovány tři paláce dynastie Nasridovců (Casas Reales), které jsou ze 14. století. Ocitnete se v pohádce z Tisíce a jedné noci. Skvostně zdobené sály, nádvoří s fontánami a nádherné zahrady vám berou dech. Alhambra je opravdu jedinečná a okouzlující.

Ještě doplníme, že jsme se na kopec vyvezli Alhambra busem. Na zpáteční cestu jsme zvolili různé způsoby: on foot, by bus, by taxi. Za dvě eurovky jsme byly v centru města, jel s námi ještě manželský pár z Provence a paní učitelka Čížková si hned zanotovala francouzskou písničku. Řidič nevěřil vlastním uším ☺. Takové pasažéry nečekal. Na večeri a výborný čaj jsme se zastavily na Plaza Nueva. A taxíky nám učarovaly, tak jsme se nechaly odvézt i do naší granadské pobočky pracoviště Palackého. Proběhla pravidelná večerní kontrola našich dětí, které byly nadšené (stejně jako my) z návštěvy „majestátné červené Alhambry“.

DEN ČTRNÁCTÝ – Loučení (3.4.)

Dnešní den je závěrečný, poslední, finální, konečný a v tomto duchu se nese od našeho probuzení. Poslední ranní rozchod na granadská pracoviště odborné stáže, loučení se zaměstnanci a klienty ve stacionářích i nemocnicích, závěrečné společné fotky a předání drobných dárků těm, kteří otevřeli našim žákům nejen náruč a srdce, ale předali jim i vlastní zkušenosti a ukázali, jak se pracuje v nemocničních a sociálních zařízeních ve Španělsku.

Odpolední finální návštěva centra města, poslední nákupy drobných dárků nebo posezení v oblíbené cukrárně. Závěrečný zasněný pohled na strážní věž Alhambry. Rozloučení se s místy, která jsme si zamilovali, a která nám byla dva týdny domovem. Žáci chystající plakát pro Miguela a Roberta, kteří nás vozili na výlety a zítra s námi pojedou na letiště. Loučení to bude slzavé.

Po večeři předala Romana, koordinátorka odborné stáže v Granadě, žákům Certifikáty o absolvování odborné stáže v rámci projektu Leonardo da Vinci. Cíl naší cesty byl splněn, cestovali jsme za vzděláním a rozvojem kompetencí žáků v Granadě.

Žáci shrnuli své poznatky a porovnali péči v místních zařízeních se svými zkušenosti z České republiky a výuky Ošetřovatelství a Ošetřování nemocných v závěrečné zprávě, kterou elektronicky odeslali Mgr. Čížkové. Dále vyplnili hodnotící dotazník pro partnerskou pobočku Europroyectos Leonardo da Vinci zastoupenou ředitelem Héctorem Bernalem Trujillem a závěrečnou zprávu účastníka pro Mgr. Renatu Dännerovou, koordinátorku projektu na naší škole.

A my dvě, paní učitelka Malíková a paní učitelka Čížková z Čech, hodnotíme nejen zdejší pobyt a přínos projektu, ale uzavíráme i jednu nezapomenutelnou kapitolu našeho profesního života. Bylo nám dopřáno poznat nejenom práci zdravotníků ve španělských nemocnicích a v centrech sociální péče, ale i nové kraje, přírodu, lidi a jejich srdečný naturel. Velkou výhrou byl i fakt, když dva lidé, které do té doby spojovaly pouze pracovní povinnosti, poznají, že jsou si v mnoha věcech neuvěřitelně blízcí. Na to jsme přišly až tisíce kilometrů od domova.

Naši žáci nás v žádném ohledu neklamali. Byli prostě skvělí! Dodržovali zcela bez problémů všechna naše doporučení, pracovali s elánem a hlavně s láskou. Všichni do jednoho dávali do každodenní péče o nemocné a nemohoucí své "srdce". Naši školu reprezentovali vzorně, jak zaznívá i z hodnocení jednotlivých kontaktních osob z center, kde žáci pracovali v průběhu odborné stáže.

DEN PATNÁCTÝ – Cesta zpátky aneb There & Back Again (4.4.)

Naše hobití cesta do Středozeemě je na samém konci. Do příběhu jsme se ponořili a užívali si dobrodružství každého dne ve Španělsku. Děkujeme za možnost zde být. Ač jsme na samém konci, víme, že je to počátek něčeho nového.

Odborné stáže ve španělské Granadě se zúčastnilo deset žáků oboru Zdravotnický asistent v době od 21. března do 4. dubna 2014. Stáž byla součástí projektu školy „Cesta za vzděláním“: Rozvoj kompetencí žáků v rámci Programu celoživotního učení – Leonardo da Vinci – Projekty mobility.

Školu vzorně reprezentovali:

Barbora Duchková, ZA 3.A

Milena Fiřtová, ZA 3.A

Martin Kostelník, ZA 3.A

Aneta Krejčíková, ZA 3.A

Miroslav Mojzes, ZA 3.A

Milan Dzuriak, ZA 3.B

Michaela Hertlová, ZA 3.B

Vladyslav Kercha, ZA 3.B

Jana Pilečková, ZA 3.B

Jana Štruplová, ZA 3.B

Žáci obdrželi Certifikát o účasti na odborné stáži a Europass Mobility.

Adiós Granada

Nota de Miguel:

„ESTOY MUY ORGULLOSO DE CONOCER GENTE COMO USTEDES. GRACIAS A TODOS SIEMPRE. OS LLEVARE EN EL CORAZÓN. OS QUIERO MUCHO. NO NOS OLVIDEIS.“

“Leave me in Granada in the middle of paradise where my soul wells with poetry;

Leave me until my time comes and I may intone a fitting song.

Yes, I want my memorial stone in this land.

Granada! Holy place of the glory of Spain,

Your mountains are the white tents of pavilions,

Your walls are the circle of a vase of flowers,

Your plain a Moorish shawl embroidered with colour,

Your towers are palm trees that imprison you”

(a quote by José Zorrilla)